"…And here and there a foamy flake
Upon me, as I travel
With many a silvery waterbreak
Above the golden gravel

And draw them all along, and flow
To join the brimming river
For men may come and men may go,
But I go on forever."

Shakunthala Sharma

Every time I sit down and attempt to write about Shakunthala Sharma, I am reminded of a beautiful poem- 'The brook 'by Lord Alfred Tennyson. I Google the poem, read it quietly and just sit, with my chin in the cup of my palm, staring at a blank space somewhere near the ceiling. Where do I begin? I remember thinking that the interview with the lady herself had yielded little as she had spoken in gentle tones, only about her parents' vision and about the school. I smile as I recollect my conversation with her sister and niece- "That's just like her! Shakku never speaks about herself. Her work speaks for her."

Youngest in a family of three sisters, Shakunthala is known to all her colleagues, peers and most of her students as Shakku akka, akka meaning elder sister. She was born into a legacy called The Children's Garden School, which was founded in 1937 by her parents, Ms. Ellen Sharma and Dr. V. N. Sharma. Today their vision of a school that would be a confluence of eastern and western teaching philosophy has grown and completed 75 years. Many have come and walked through this temple of learning- some carried away a piece of the vision, and set outto pursue their own dreams, and still others made valuable contributions to the development of the school, but Shakku akka stayed on, nurturing and widening their vision.

Shakku was merely 13 years of age, when her mother identified a spark in her- she had acumen for decision-making, and a will to stand up for herself- "She will do well for the School." Compulsory Tamil medium schooling and regular communication with the city's administrative personnel, even at such a tender age, formed the bedrock of Shakku akka's initiation into Public Administration. In her early years, she watched and learnt from her parents. The Banyan tree was chosen as the school's logo and a line from Goethe was identified by her father, and would henceforth be the school's philosophy-

"Let none be like another.
Yet each be like the highest
How can that be?
Let each be perfect in himself"

Shakku akka watched as her mother patiently brought the school to life and breathed this philosophy into it. Keeping in mind the need to train the minds of young children, and to cultivate social responsibility in future citizens of an India that was surging ahead after freedom, Ellen Sharma introduced western ideas like the play-way method, and inspired her young faculty to develop activities to suit eastern tradition. She always sought the opinion of those that she worked with, keeping in mind that new strategies and approaches always arose where the work was happening. During the Second World War, and India's Freedom Movement, the school survived through financial crisis. But it was during this struggle, that the school made her friends and partners. Shakku akka discovered that, 'a good thing' always has a way of maintaining itself without being forceful, and that a good leader is eternally thankful for the challenges that arise every day. For, it is the challenges that set the momentum for growth and give character to a growing institution. With pioneering social schemes like inclusive education and mid-day meals already in place, Shakku akka took over the reins as the headmistress in 1961. Though her mother still guided in student matters, Shakku took charge of the entire administration. The school was in its 25th year. Shakku akka was barely 22.

The Indefatigable Administrator-

It was time to take her parents' vision to the next level. Just as a gardener, tends to the roots as much as he does the tree above the ground, Shakku akka tended to this banyan tree. As the tree grew taller and ever expanding, reaching out to people of all socio economic backgrounds, Shakku enabled the roots to grow further, stronger and in search of more resources in order to support the tree above. The growing school needed space to expand. In 25 years the school had grown in strength from 7 to 1500. With just a handful of schools in the city, Children's Garden had to taken in students in large numbers. The school opened its doors to Tibetan refugees in 1970 and needed hostels for them. With accreditation for SSLC examinations, the school needed additional lab facilities. The clearance for introducing English as the medium of instruction in the Primary School, required more trained faculty. Determined though she was to field

"Let none be like another. Yet each be like the highest How can that be? Let each be perfect in himself"

all these challenges, Shakku akka was aware that it was a mammoth task that needed a bigger network of well-wishers with large resources. Within the first three years as headmistress, she initiated the formation of a Parents-Teachers Association through which they acquired land and buildings around the neighborhood. The pace was set for infrastructural development.

The Educationist-

While the term "inclusive education" draws glances of admiration and adds a star to the credentials of a school in the new millennium, inclusive education was a way of life for Shakku akka. Physical challenges were but small obstacles that would have to be dealt with. Learning-aids for the visually and otherwise challenged students were developed as part of the teaching-learning program as and when the need arose. These were carefully documented for future reference. As a reinforcement of the school's philosophy, the individual skills of the students were identified and addressed rather than encourage academic brilliance from all students alike. Teacher training centers were created within the school premises and new recruits were indoctrinated into the philosophy of the school. The training program was much sought after even by other leading educational institutions.

By 1999, Shakku akka decided that it was time to allow a younger order of authority. Over the next decade, Shakku akka as Correspondent of the school sought the expertise of inspiring women, to lead the school. Each new Headmistress was differently talented and was allowed free reign to promote use of technology and new teaching methods. Keeping the teaching methods fresh and relevant to an ever changing student population was of essence.

A woman ahead of her times-

Frugality and innovation are an entrepreneur's virtue. Long before the word "entrepreneur" gained popularity, Shakku akka was busy setting-up a "web of entrepreneurship". In 1978, when an opportunity knocked at her door in the form of properties in Karaipakkam and Shollinganallore, Shakku akka envisaged a holistic development plan for the two locations. Her own interest in cultivation and drive to innovate lead to the development of vegetable and dairy farms to support the city school's mid-day meal schemes. "When we were very young and the school had just been established, there were many evenings, when our mother would pick up the food from our plates and divide it again to feed some extra mouths. She explained to us that, money to buy more food could instead be used for the school. This was Shakku's motivation to make the school self-sufficient ", says Shakku akka's sister about the plan to start a farm. In due course, in order to help the farmhands, two small schools were set up for their children and those of the nearby villages. Simultaneously, an adult education program too was set up for the rural women. The women were trained in tailoring, and thus a unit was formed for stitching uniforms for the city school. Within a few years, a weaving and batik printing unit too were set up to promote the local artisans. Meanwhile, the village schools grew and produced students who excelled in both Academics and Sports. Within a few years, units were developed to train the students in catering management and computer hardware skills giving rise to a fresh batch of local entrepreneurs. The two schools have since, gained their rightful recognition through, global partnership programs, environment protection schemes and contribution to Sports. It must be mentioned here that these two villages are today vibrant satellite communities to Chennai. Shakku akka provided the first opportunity and guided the rural folk to take charge of their lives, and sustenance.

Shakku akka's sister recollects about the good times, "Shakku loves holidays as much as she loves working. But even on holidays, she is accompanied by many children, who have no families to go back to. She takes them to Ooty, her favorite place, where they go trekking and wildlife watching. "And then about the not-so-good-times," The Shollinganallore school had just started hostels for the students,

in the mid-80s, when Chennai was hit bya cyclone. With no phone lines and broken roads, the school was completely cut-off from the city. Shakku braved the roaring rains and waded through the floods all alone, in the middle of the night to be with her children, and ensure their safety. See, only if there is a self can a person be selfless, the school and her children were a part of her."

By far the noblest and most valuable contribution of Shakku akka to Education itself is the **meticulous documentation of the learning-teaching programs** that have been conducted, over the last 75 years of the school's service to a cross-section of Indian society. One would not be exaggerating in stating that this archive of Learning Methodologies is a treasure trove for those studying Pedagogy and the Evolution of Learning. In tandem with the Sharma Centre for Heritage Education, it is a much sought after institution by students from the Far East and Europe who wish to study about Indian Education systems. While the materials are available and in use, **Shakku akka's ongoing project is to create a Library or Museum to house these tools that have been, and will continue to be, instrumental in educating generations of Indians.** As she sat in her favorite place in school, to pose for a photograph, Shakku akka dressed in a coral-colored sari, was a vision of simplicity. When she smiled in response to something the photographer had said, the lines at the ends of her eyes creased into folds of affection and she glowed with a selfless tenderness.
She was born and raised to head the school; but with shrewd and incisive decisions and accomplishments ahead of her times she created an institution. Though she refrains from naming any, she has inspired many students- accomplished artists, successful business persons and in national and public services, selflessly giving back to their society. Her Banyan tree will live on to shelter, nurture and groom many more to come.

சகுந்தலா ஷர்மா!

அங்கும் இங்கும் நுரை ததும்ப,
தங்கக்கற்கள் மேல் வெள்ளியாக
செல்கிறேன் நான்.

அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு
பொங்கும் நதியை சேருகிறேன் நான்.

மக்கள் வருவார்கள், மக்கள்
செல்வார்கள்,

ஆனால் நான் என்றுமே இருப்பேன்;
ஓடிக்கொண்டிருப்பேன்.

ஒவ்வொரு முறை நான் இவரைப் பற்றி எழுத நினைக்கும்பொழுதும் ஆல்ஃப்ரெட் டென்னிசன் எழுதிய 'தி ப்ரூக்' (The Brook) என்ற அழகிய ஆங்கிலக் கவிதைதான் நினைவுக்கு வரும். அந்தக் கவிதையைத் தேடி, படித்து, எனது இரண்டு உள்ளங்கைகளையும் தாடையின்மீது வைத்தபடி விட்டத்தை வெறித்துப் பார்க்கிறேன். 'எங்கு தொடங்குவது?' அவருடனான பேட்டியில் எனக்கு கிடைத்த தகவல்கள் மிகக் குறைவு.
தனது பள்ளியைப் பற்றியும், பள்ளி சிறப்பாக

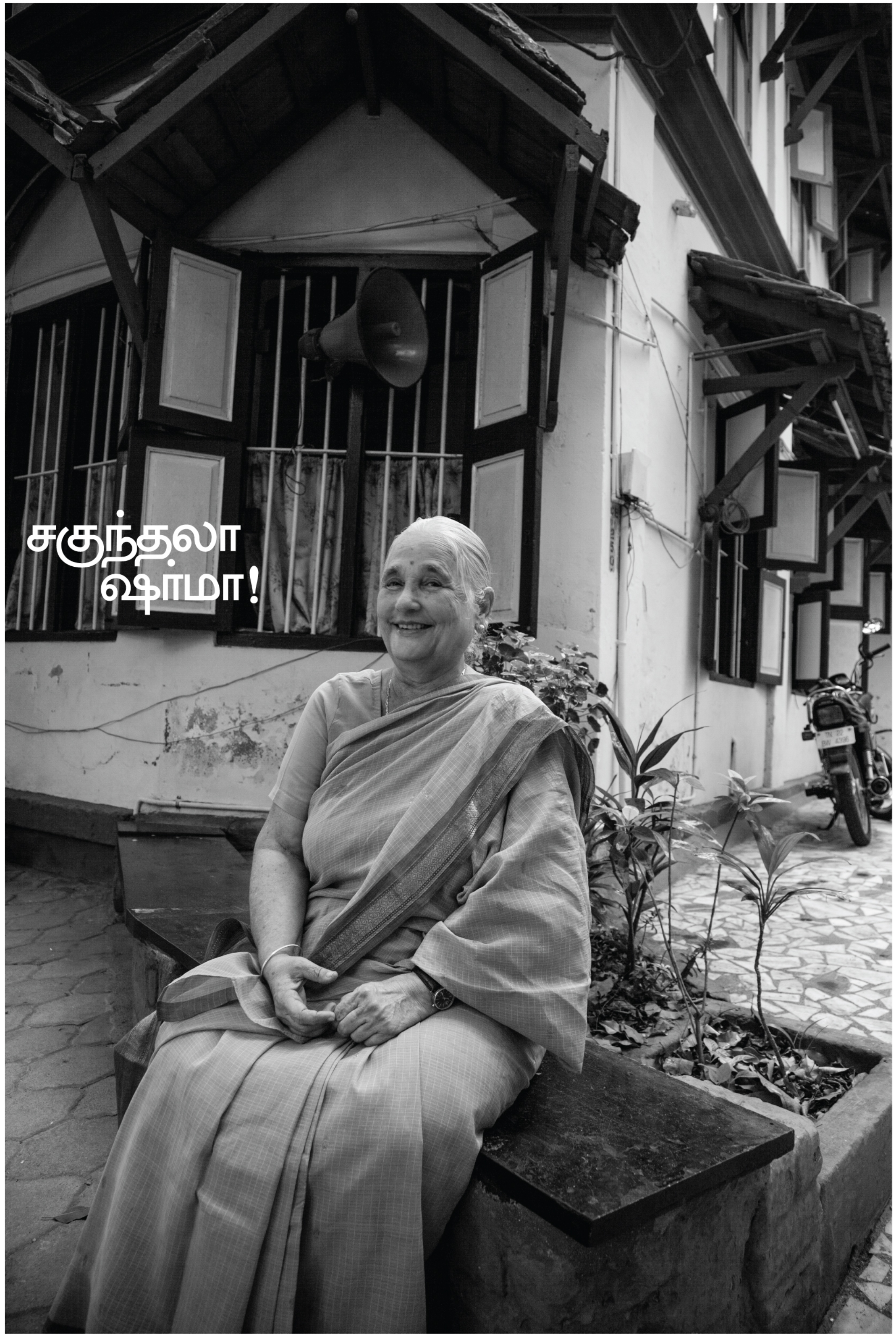

அமைய தனது தாய் தந்தையர் கண்ட கனவுகள் பற்றியும் மட்டும் மெல்லிய குரலில் அவர் பேசினார். புன்சிரிப்புடன் அவரது சகோதரியும், மருமகளும் சொன்னதை நினைத்துப் பார்க்கிறேன் - ''அவர் அப்படித்தான். தன்னைப்பற்றி என்றுமே பேசியதில்லை.
அவர் செய்த பணி அவரைப்பற்றிப் பேசும்''.

திருமதி. எலென் ஷர்மாவிற்கும், திரு. வி.என். ஷர்மாவிற்கும் பிறந்த மூன்று பெண்களில் கடைக்குட்டி சகுந்தலா. என்றாலும் இவரை இப்பொழுது எல்லோரும் அழைப்பது 'ஷக்கு அக்கா' என்று! குடும்பத்தின் மரபுரிமைப்பேறாகப் பெற்றது 'சில்ட்ரென்ஸ் கார்டன்' என்னும் பள்ளி. 1937 இல் இவரது பெற்றோர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த பள்ளி, இன்று ஆலமரமாக வளர்ந்துள்ளது. கிழக்கும் மேற்கும் சந்திக்கும் முகமாக, இரண்டு வித தத்துவங்களின் சங்கமமாக அமைய வேண்டும் என்ற அவர்களது தொலைநோக்குப் பார்வையுடன் தொடங்கப்பட்ட இந்தப் பள்ளிக்கு
இப்பொழுது வயது 75.
இந்தக் கல்விக்கோவிலின் உள்ளே பலரும் நடந்திருக்கிறார்கள். சிலர், இதன் ஒரு பகுதியை வாழ்நாள் முழுவதும் தமக்குத் துணை இருக்குமாறு மனதில் சுமந்து சென்றிருக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர், பள்ளியின் மேம்பாட்டுக்காக தமது பங்களிப்பை அளித்திருக்கிறார்கள்.
ஆனால், ஷக்கு அக்கா பார்வையை விசாலமாக்கி, தனது பெற்றோரின் கனவை
நிஜமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்.

சிறுவயதிலேயே, ஷக்குவுக்கு நிலையான உறுதியான முடிவெடுக்கும் திறன் இருந்தது. இந்தப் பொறியை அவரது பதின்மூன்றாவது வயதிலேயே கண்டுபிடித்தார் அவரது தாயார். தமிழ்வழிக் கல்விப்படிப்பு, நகரத்தின் நிர்வாகத்தினருடன் தொடர்பு - இந்த இரண்டும் பொதுத்துறை நிர்வாகியாக இவரை உருவாக்கிய அடிநிலப்பாறை. தமது பெற்றோர்கள் செயல்படும் முறையைக் கூர்ந்து கவனித்த
இவர் அவர்களிடமிருந்து நிறைய கற்றுக் கொண்டார். ஆலமரமே பள்ளியின் சின்னமானது. கோயத்தின் (Goethe),

'ஒருவரைப் போல் இன்னொருவர் இருக்கவேண்டாம். இருந்தாலும் எல்லோருமே மிக உயர்ந்தவர்களாக, சிறந்தவர்களாக இருக்கலாம். இது எப்படி சாத்தியம்? பரிபூரணமாக, குற்றமற்று ஒவ்வொருவரும் இருந்தால்.'

என்ற வரிகளே, இவரது தந்தையால் கண்டெடுக்கப்பட்டு, பள்ளிக்கோட்பாடாக, தத்துவமாக ஆனது. இந்தத் தத்துவத்தையே தனது மூச்சாக பாவித்து, தனது தாயார் பள்ளிக்கு உயிர் கொடுத்ததைக் கண்கூடாகக் கண்டார் ஷக்கு அக்கா. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு வேகமாக முன்னேறி வரும் பாரதத்தின் வருங்கால குடிமக்கள் சமுதாய உணர்வுடனும் பொறுப்புணர்ச்சியுடனும் திகழ அவர்களின் மனவளர்ச்சியின் பயிற்சிக்கான முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து, 'விளையாட்டின் மூலம் கல்வி' என்ற மேற்கத்திய சிந்தனையை பள்ளியில் கொணர்ந்து, நம் நாட்டிற்கு ஏற்றபடியான செயற்பாடுகளை வகுக்க இளம் ஆசிரியர்களை ஊக்குவிக்கவும் செய்தார் எலன் ஷர்மா.
புதிய கருத்துகளும், திட்டங்களும், முறைகளும் எப்பொழுதும் வேலை செய்யும் இடங்களில் வரும் என்பதை நன்கு உணர்ந்த அவர், தன்னைச் சுற்றி இருப்பவர்களிடம் அபிப்ராயங்களையும், ஆலோசனைகளையும் அவ்வப்போது கேட்டறிந்து கொண்டார்.
இரண்டாவது உலகப்போரின் போதும், இந்திய சுதந்திர இயக்கம் முழுவீச்சாக நாடெங்கிலும் பரவிய போதும், கடுமையான நிதிப் பற்றாக்குறை என்னும் சவாலை பள்ளி சமாளித்தது. ஒரு நல்ல விஷயமோ அல்லது ஒரு நல்ல நினைவோ எந்தவித நிர்ப்பந்தமும் இல்லாமல் தன்னை பராமரித்துக் கொள்ளும் என்றும், ஒரு சிறந்த தலைவர் சவால்களை என்றுமே விரும்புவார் என்றும் சக்கு அக்கா அப்பொழுது உணர்ந்தார். ''சவால்களே வளர்ச்சிக்கு இயங்குவிசையாகி, வளர்ந்து வரும் நிறுவனத்திற்கு ஒரு சிறப்புத்தன்மையைக் கொடுக்கிறது'' என்பது உண்மையல்லவா?
1961ஆம் ஆண்டு, 'உள்ளடங்களான கல்வி' (inclusive education) 'மாணவர்களுக்கு மதிய உணவு' என்ற முன்னோடியான சமூக நலத்திட்டங்கள் ஏற்கெனவே பள்ளியில் இருந்த நிலையில், தமது தாயாரின் வழிகாட்டலோடு, பள்ளித் தலைமைப் பொறுப்பு ஏற்றார் ஷக்கு அக்கா. அப்பொழுது அவருடைய வயது 22. பள்ளியின் வயது 25.

தளர்ச்சியடையாத நிர்வாகி -

தமது பெற்றோர்களின் கனவை அடுத்த நிலைக்கு எடுத்துச் செல்லும் கட்டம் இப்பொழுது வந்து விட்டது. எப்படி ஒரு கைதேர்ந்த தோட்டக்காரர் மரத்தின் நடுப்பகுதிக்கும், மேலே இருக்கும் கிளைகளுக்கும் செலுத்தும் அதே அக்கறையை அடியில் இருக்கும் வேர்களுக்கும் காண்பிப்பாரோ, அதுபோல ஷக்கு அக்காவும் தனது பள்ளி என்னும் ஆலமரத்தின் மீது காட்டினார். உயர வளர்ந்து சமுதாயத்தின் பலவகை மக்களுக்கும் தனது கிளைகளைப் பரப்பிய பள்ளிக்கு பெரிய வளமான இடம் என்னும் பலமான வேர் தேவைப்பட்டது. நகரத்தில் அப்பொழுது சில பள்ளிகளே இருந்ததால், நிறைய மணவர்களை சேர்த்துக்கொள்ளும் கட்டாயம் சில்ட்ரன்ஸ் கார்டனுக்கு இருந்தது. 25 ஆண்டுகளில், 1500 என்று மாணவர்களின் எண்ணிக்கை உயர்ந்தது. 1970ஆம் ஆண்டு திபெத்திய அகதிகளுக்காக தனது கதவுகளைத் திறந்த பள்ளிக்கு, மாணவர்கள் தங்குவதற்கான விடுதி தேவைப்பட்டது. எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி தேர்வு நடத்துவதற்கு அனுமதி கிடைத்ததால், பள்ளிக்கு பரிசோதனைக்கூட வசதி தேவைப்பட்டது. ஆரம்பப்படிப்பிற்கும் 'ஆங்கில வழிப் கல்வி'க்கும் அனுமதி கிட்டியதால், நல்ல தேர்ந்த ஆசிரியர்கள் தேவைப்பட்டார்கள். இந்த சவால்களையெல்லாம் சமாளிக்கும் மன உறுதிப் பண்பு உள்ள ஷக்கு அக்காவிற்கு, நலன் விரும்பிகளும், அபிமானிகளும், வள ஆதாரமும்தான் இதன் தீர்வு என்று நன்றாகத் தெரிந்ததால், 'பெற்றோர்-ஆசிரியர்' சங்கத்தை தலைமைப் பொறுப்பேற்ற மூன்று வருடங்களுக்குள் நிறுவி, அதன்மூலம், அண்டையில் உள்ள நிலம்,கட்டிடங்களை வாங்கினார். உள்கட்டமைப்பு முழுவேகத்துடன் தொடர்ந்தது.
வேர்கள் பலப்பட்டன.

கல்வியாளர்

- 'உள்ளடங்கலான கல்வி' என்பது தற்காலத்தில்

பலராலும் மெச்சப்பட்டு ஒரு பள்ளியின் நட்சத்திர அந்தஸ்திற்கு வழிவகுத்தாலும், ஷக்கு அக்காவைப் பொறுத்தவரை இது வாழ்வின் ஒரு அம்சமாகவே இருந்தது. சிறு தடைக்கற்களைத் தாண்டி, பார்வையற்ற மற்றும் ஊனமுற்ற மாணவர்களுக்கு எளிதாகக் கற்றுக் கொள்ளும் உதவி சாதனங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இவையெல்லாம் வருங்காலக் குறிப்புகளுக்காக கவனத்துடன் பதிவு செய்யப்பட்டன. பள்ளியின் கோட்பாடுகளுக்குத் துணைவலுவூட்டும் முகமாக ஏட்டுப்படிப்பிற்கு மட்டுமே முன்னுரிமை அளிக்காமல், மாணவர்களின் தனித்திறன் அடையாளம் காணப்பட்டு, ஊக்கமளிக்கப்பட்டது . 'ஆசிரியர் பயிற்சி மையங்கள்' பள்ளி வளாகத்துக்குள்ளேயே தொடங்கப்பட்டு, புதிதாகச் சேரும் ஆசிரியர்களுக்குப் பள்ளியின் கோட்பாடுகள் போதிக்கப்பட்டன. மற்ற கல்வி நிறுவனங்கள் கூட இந்தப் பயிற்சியில் ஆர்வம் காட்டும் அளவுக்கு இது பிரபலமானது.
1999 ஆம் ஆண்டு, நிர்வாகத்தில் இள ரத்தத்தைப் பாய்ச்ச முடிவு செய்தார் ஷக்கு அக்கா. தொடர்ந்து வந்த பத்து ஆண்டுகளில் தான் தாளாளராக மாறி, சிறப்பறிவுத் திறம் வாய்ந்த இளம்பெண்களிடம் பள்ளியின் தலைமை நிர்வாகப்பொறுப்பினை ஒப்படைத்தார். வித்தியாசமான திறன் நிறைந்த ஒவ்வொரு தலைமையாசிரியைக்கும் தொழில்நுட்பம் உபயோகிப்பதற்கும், புதிய பயிற்றுவிக்கும் முறைகளை அமுல்படுத்துவதற்கும் முழு சுதந்திரம் அளிக்கப்பட்டது. மாறிக்கொண்டே வரும் மாணவ சமுதாயத்தின் தேவைகளுக்கேற்றபடி முறைகளையும் மாற்றிக்கொள்வதே இதன் நோக்கம், சாரம்.

காலத்தை முந்திய பெண்மணி

- சிக்கனம் மற்றும் புதுமை - இவையே தொழில்முனைவோரின் பண்புகள். 'தொழில்முனைவோர்' என்ற வார்த்தை பிரபலமாவதற்கு பல ஆண்டுகள் முன்னமே, ஷக்கு அக்கா 'தொழில்முனைவோர் வலை'யினை உருவாக்கியிருக்கிறார். 1978ஆம் ஆண்டு, காரப்பாக்கம் மற்றும் சோழிங்கநல்லூரில் இருக்கும் நிலங்கள் மூலம் வாய்ப்பு அவரது கதவைத் தட்டியது. புதுமைகள் செய்யும் மனப்பாங்குடன் தோட்டக்கலையில் அவருக்கு இருந்த ஆவலும் சேர்ந்து கொள்ள, இந்த நிலங்கள் காய்கறித்தோட்டமாகவும், பால்பண்ணையாகவும் மாறியது.
பள்ளி மதிய உணவு திட்டத்திற்கு இது பெரிதும் உதவியாக அமைந்தது.
''எங்களது சிறுவயதில், பள்ளி அப்பொழுதுதான் நிறுவப்பட்ட நிலையில், எங்கள் தாயார், எங்கள் தட்டில் இடப்பட்ட உணவை இன்னும் சில சிறுபகுதிகளாக்கி, பலரும் உண்ணுமாறு செய்வார். நிறைய உணவு வாங்குவதற்குப் பதிலாக, அந்தப் பணத்தில் பள்ளிக்கு ஏதாவது செய்யலாம் என்று அவர் விளக்கம் கூறுவார். பள்ளி தன்னிறைவு அடைய வேண்டும் என்ற ஷக்குவின் உந்துகைக்கு இதுவே காரணம்'', என்று ஷக்கு அக்காவின் சகோதரி தோட்டம் தொடங்கியதன் நோக்கத்தை விளக்கினார்.
சில ஆண்டுகளில், தோட்டத்தில் வேலை செய்பவர்களின் குழந்தைகளுக்காகவும், அண்டை கிராமங்களில் வசிக்கும் சிறுவர்களுக்காகவும் இரண்டு சிறிய பள்ளிகள் தொடங்கப்பட்டன. பெண்களுக்குத் தையல் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு,பள்ளிச் சீருடை தைப்பதற்காக ஒரு பகுதி அங்கேயே தொடங்கப்பட்டது. அந்த கிராமங்களில் உள்ள கைவினைஞர்களுக்காக நெசவு மற்றும் 'படீக்' (Batik) பிரிவு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதற்கிடையில், இரண்டு பள்ளிகளும் வளர்ந்து, படிப்பு மற்றும் விளையாட்டில் சிறந்த மாணவர்களை அளித்தது.
சில ஆண்டுகளில், மாணவர்களை 'உணவாக்கத்துறை நிர்வாகம்' (Catering Management) மற்றும் 'கணிணி வன்பொருள் திறன்' (Computer Hardware Skills) இவற்றில் பயிற்றுவிக்க பகுதிகள் தொடங்கப்பட்டன. இதன்மூலம் புதிய தொழில்முனைவோர் பலர் உருவாகினர். உலகப்பங்காண்மை நிகழ்ச்சிகளினாலும் (global partnership programmes), சுற்றுச் சூழல் காக்கும் திட்டங்களினாலும் (environment protection schemes), விளையாட்டில் பங்களிப்பாலும் இந்த இரு பள்ளிகளுக்கும் சரியான அங்கீகாரம் கிட்டியுள்ளது. சென்னைக்கு சார் நகரங்களாக இவ்விரு கிராமங்களும் இப்பொழுது திகழ்கின்றன. ஷக்கு அக்காதான் இந்த மக்களுக்கு நல்ல வாய்ப்பு கொடுத்து, அவர்கள் தங்கள் வாழ்வை தாமே வழிநடத்துமாறு செய்தார். ''ஷக்குவிற்கு வேலை செய்ய எவ்வளவு பிடிக்குமோ அதே அளவு விடுமுறைகளையும் பிடிக்கும். என்றாலும், விடுமுறையிலும் அவருடன் பல குழந்தைகள் இருப்பதையே விரும்புவாள். ஊட்டிக்கு அவர்களை அழைத்துச்சென்று மலை ஏறுவது, இயற்கையை ரசிப்பது என்று அவர்களை ஈடுபடுத்துவாள். சில கடினமான தருணங்கள் பற்றி இப்பொழுது- '80களின் மத்தியில் சோழிங்கநல்லூர் பள்ளியில் புதிதாக விடுதிகள் கட்டப்பட்டது. அப்பொழுது அடித்த புயலால், அந்தப் பகுதி நகரத்தைவிட்டு முழுவதுமாக வெட்டப்பட்டது. தொலைபேசி இணைப்புகள் துண்டிக்கப்பட்டன. சாலைகள் உடைந்து போயின. கடும் மழையையும் வெள்ளத்தையும் பொருட்படுத்தாது ஷக்கு தனியாக அங்கு சென்று, குழந்தைகளுடன் இருந்து அவர்களது பாதுகாப்பிற்கு ஆவன செய்தாள். 'தாம்' என்ற ஒன்று இருந்தால்தான், தன்னலம் என்ற ஒன்று இல்லாதிருக்கும். பள்ளியும், மாணவர்களும் அவளுடைய ஒரு பகுதியாகவே ஆகி விட்டது'', என்று அவரது சகோதரி கூறுகிறார்.

ஷக்கு அக்கா கல்விக்கு அளித்த மிக உயர்ந்த, விலைமதிப்பற்ற பங்களிப்பு மிக உன்னிப்பாக ஆவணமிடப்பட்ட 'கற்கும்-பயிலும்' நிகழ்வுகள். ஆசிரியரியல் (Pedagogy) மற்றும் கற்றலின் பரிணாமத்தைப் பற்றியும் பயிலும் அனைவருக்கும் செயல் முறையியல் (methodology) பற்றிய இந்த ஆவணக் காப்பகம் ஒரு பொக்கிஷம் என்பதில் சிறிதளவும் ஐயமில்லை. 'ஷர்மா சென்டர் ஃபார் ஹெரிடேஜ் எஜுகேஷன்' ஐப் போன்று, இந்த பயிற்சி மையமும் இந்திய கல்வி முறைகளைப் பற்றி படிக்க விழையும் கீழ்த் திசை மற்றும் ஐரோப்பாவை சேர்ந்த மாணவர்கள் நாடிச் செல்லும் ஒரு மையமாக விளங்குகிறது.
ஒரு ப்ரத்தியேக நூலகமோ அல்லது அருங்காட்சியகமோ அமைத்து, பல தலைமுறைகளையும் தாண்டி கற்பிக்கும்/கற்பிக்க இருக்கும் சாதனங்களையும் முறைமைகளையும் இதில் வைத்துப் பாதுகாப்பதே ஷக்கு அக்காவின் தற்போதைய செயல்திட்டம்.

பவழ நிறப் புடவை உடுத்தி, பள்ளியில் தனக்கு மிகவும் பிடித்தமானதொரு இடத்தில் புகைப்படத்திற்காக அமர்ந்த ஷக்கு அக்கா, எளிமையின் உருவம். புகைப்படமெடுப்பவரிடம் புன்சிரிப்பு முகத்தில் தவழ ஏதோ சொல்ல வரும்பொழுது, அவரது கண்களுக்கு வெளியே விழுந்த வரிகள் பாச மடிப்புகளாகத் தெரிய, தன்னலமற்ற மென்மையுடன் அவர் மிளிர்ந்தார். பள்ளிக்குத் தலைமை பொறுப்பேற்று அதனை நடத்துவதற்காகத்தான் அவர் பிறந்தார். என்றாலும், நுண்புலமிக்க புத்திகூர்மையுடன் எடுத்த தீர்மானமான முடிவுகளினாலும், சாதனைகளாலும் ஒரு மாபெரும் நிலையத்தை அவர் உருவாக்கியுள்ளார். பெயர்களை இவர் குறிப்பிட மறுத்தாலும், இன்று கலைஞர்களாய், வெற்றி பெற்ற வர்த்தக நிபுணர்களாய், பொது நிர்வாகத்தினராய் இருக்கும் பலருக்கும் இவர் தூண்டுகோலாய் அமைந்திருக்கிறார். இன்னும் பலப்பல பேர்களுக்கும் நிழல் தந்து, பேணி வளர்த்து, வழிகாட்டும் இந்த ஆலமரம்.